

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

w sprawie **M.M.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 listopada 2025 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego,

z dnia 27 sierpnia 2025 r., sygn. akt II KO 148/25,

odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt II AKa 308/16, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt VIII K 176/15,

wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2025 r., sygn. akt II KO 148/25, odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 listopada

2016 r., sygn. akt II AKa 308/16, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt VIII K 176/15, wobec jego oczywistej bezzasadności.

Pismem z dnia 2 września 2025 r. skazany M.M., na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., złożył zażalenie na to postanowienie Sądu Najwyższego „odnośnie odmowy wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Wwa” (pis. oryg.). W uzasadnieniu zażalenia skazany wskazał, że w dniu 19 kwietnia 2016 r. został skazany na karę dożywotniego pozbawienia wolności przez Sąd Okręgowy w Warszawie, sygn. akt VIII K 176/15, w którego składzie zasiadała sędzia I.S. Skazany podał ponadto, że wyrok ten został następnie utrzymany w mocy przez Sąd Apelacyjny w Warszawie, w którego składzie zasiadał sędzia M.M. Zdaniem skazanego Sądy obu instancji w jego sprawie były nienależycie obsadzone ze względu na udział w sprawie wskazanych sędziów. Podnosząc powyższe zarzuty skazany wskazał, że „Sąd Najwyższy niesłusznie uznał bezzasadność mojego wniosku o wznowienie postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest całkowicie bezzasadne.

Zażalenie nie mogło skutkować uchyleniem zaskarżonego postanowienia z powodów wskazanych w jego treści, ponieważ skarżący we wniesionym środku odwoławczym nie przedstawił żadnych argumentów, które pozwoliłyby na uznanie, że zaskarżona decyzja procesowa Sądu Najwyższego jest błędna, została wydana z naruszeniem prawa, czy też w jej treści zignorowano argumentację skazanego przedstawioną w uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania.

Wypada przypomnieć, że w osobistym wniosku o wznowienie postępowania skazany M.M. podniósł, iż: „w dniu 19.04.2016 r. zostałem skazany na dożywotnie pozbawienie wolności z art. 148 § 1, gdzie dowody zebrane w sprawie ran: DNA – opinie biegłych - patologa, daktyloskopia wykluczają mnie z tego sprawstwa, a mimo tego zostałem skazany”. Sąd Najwyższy odniósł się do tej argumentacji wskazując, że „DNA, opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej czy też ślady daktyloskopijne to dowody, które były znane orzekającym w sprawie Sądom pierwszej oraz drugiej instancji i poddane został w toku postępowania rozważeniu”.

Tym samym nie mogły one stanowić „nowych faktów lub dowodów” uzasadniających wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt II AKa 308/16, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt VIII K 176/15.

Rzecz w tym, że skazany w zażaleniu w ogóle nie odniósł się do powyższej kwestii. Nie podając jakichkolwiek argumentów mających przemawiać za nieprawidłowością rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego skarżący wskazał na zupełnie inny, niepodnoszony wcześniej argument mający świadczyć o potrzebie wznowienia postępowania w jego sprawie. Podnosi bowiem, że sądy I i II instancji orzekające w jego sprawie były nienależycie obsadzone w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Tymczasem wszystkie kwestie, o których skarżący po raz pierwszy wspomniana dopiero w zażaleniu, w tym dotyczące nienależytej obsady sądu, nie mogą podlegać rozważeniu w niniejszym postępowaniu zażaleniowym (zob. np. postanowienie SN z dnia 22 października 2024 r., sygn. akt III KZ 42/24).

Na marginesie należy jedynie odnotować, że wyroki sądów obu instancji zapadły w 2016 r., a zatem nie sposób twierdzić, że nienależyta obsada tych sądów w przedmiotowej sprawie mogła chociażby hipotetycznie wynikać z udziału w składzie sądu osób powołanych na urząd sędziego w Sądzie Najwyższym, sędzie powołanych albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

Jacek Błaszczyk Kazimierz Klugiewicz Barbara Skoczowska

[WB]

[a.ł]